

En Bejlerfærd i Højelse Sogn 1846.

Af *Marie Christophersen*, Højelse.

Anden Pinsedag 1846 stod N. N. udenfor sin Gadeport og ventede paa sin Nabo, der var Tækkemand af Profession og boede i et Hus et lille Stykke fra Gaarden. Vedkommende havde i den sidste Tid været paa Arbejde hos Gaardmanden, der havde faaet takket et Stykke Tag paa sin Stuelænge. Under dette Arbejde havde de to Mænd drøftet mange Ting med hinanden, blandt andet havde Jens Tækkemand lovet Gaardmanden at være ham behjælpelig med at skaffe ham en Kone. N. N. var Ungkarl og havde for en Tid siden overtaget Gaarden i Fæste. I Nabobyen var en Gaardmandsdatter, som N. N. havde faaet Kig paa, men selv kunde han ikke faa sagt hende, hvad der laa ham paa Hjærte. Tækkemanden havde imidlertid lovet at ville bejle for ham, naar Tid og Lejlighed var inde. Gaardmanden havde nu fundet det belejligt i Dag. Han havde været i Kirke, og da han gik ud af sin Kirkestol, kom Karen ogsaa ud fra sine Forældres Kirkestol lige mod ham, og da havde han gloet saadan paa hende, at han selv syntes, at hun maatte vide, hvad der var hans Mening. Og det første, han foretog sig, da han gik fra Kirke, var at sende Bud ind til Jens, at nu maatte han afsted. Gaardmanden havde nemlig, da han gik fra Kirke, været udenfor Byen, og der havde han opdaget, at hans vordende Svigerfader havde sat sit Kvæg paa Græs ude ved Hegnet, og i »Aftenlaget« (»Av-

tenlavet«), naar Karen var ude at malke, saa var det heldige Øjeblik der. Tækkemanden mødte til den af Gaardmanden fastsatte Tid, og den Akkord, som for nogle Dage siden var aftalt, blev i Dag helt afsluttet. Gaardmanden skulde for Sendefærden give Tækkemanden 5 Rdl. i kontante Penge og 4 Alen Vadmel til et Par Bukser. Det skulde være noget af det første, Karen skulde foretage sig, naar hun var bleven Kone paa Gaarden, at maale dette Vadmel af til Tækkemanden. De 5 Rdl. skulde dog først falde, naar Gaardmanden havde faaet Karens Arvelod fra hendes Fædrenehjem udbetalt. Den lød paa 500 Rdlr. Efter at de to Mænd havde givet hinanden Haanden paa, at et Ord er et Ord, og en Mand er en Mand, gik Gaardmanden ind i sin Gaard, medens Tækkemanden gik hjem og tog sin sølvknappede Trøje paa, hvorefter han travede afsted ud over Marken til Nabobyen, hvor Karen sad ude ved Hegnet og malkede sin Faders Køer. Da han kom ud til hende, sad hun netop og glædede sig over den skønne Tid, man nu gik i Møde. Da pludselig blev hun revet ud af sine Betragtninger ved, at der blev sagt: »God Aften, Karen!« Foran hende stod Jens Tækkemand i egen Person, og lang Snak havde de to ikke med hinanden, før han kom frem med sit Ærinde: »Jeg skulde hilse dig fra N. N. og sige, at han vil ha' dig!« Karens Svar var kort og godt: »Vil han det, saa kan du sige til ham, at han kan komme herop paa Søndag og snakke nærmere om det.« Efter at de havde taget Afsked med hinanden, gik Tækkemanden tilbage med den Besked, Karen havde givet ham, til Gaardmanden. Karen tog nu sine Mælkespande og gik hjemad, men da hun havde gaaet et lille Stykke hen over Marken, standsede hun et Øjeblik, thi oppe i Kirketaarnet begyndte Klokkeren at ringe Aftensang, og paa Grund af Helligdagen blev der ringet med begge Klokker. Langt, langt ud over Sognets Grænser sendte de deres klare, malmfulde Toner; Karen vilde nu ifølge Folketroen, som saa mange andre Piger, spørge Kirkeklokkerne om sit forestaaende Giftermaal. Hun bad en stille Bøn til dem om at give hende Svar, og da hun lyttede til Klangen af Klok-

kerne, lød Svaret tydeligt tilbage: »Ja, du skal!« »Ja, du skal!« Hun tog saa sine Mælkespande, gik hjem og fortalte sine Forældre om Bejlerfærden derude paa Marken. Og det vakte Glæde i Gaarden, da N. N. var en af Sognets bedste Mænd. Paa den af Karen fastsatte Søndag klædte Gaardmanden sig i sin bedste Stads. Og ridende paa sin flotteste Hest, et »snobbet« Øg, der efter hans egne Udtalelser »gik saa flot i et Hold Seler som den stolteste Mø i en Sekstur«, holdt han sit Indtog i sine tilkommende Svigerforældres Gaard. Under Besøget blev nu alt angaaende hans og Karens Ægteskab aftalt, og 6 Uger efter stod Brylluppet. Da kort efter Jens Tækkemand mødte op for at faa, hvad han havde tilgode, fik han imidlertid kun sit Vadmel; de 5 Rigsdaler blev der ikke noget af, fordi N. N. paa Grund af Familietvist med Svogre og Svigerinder ikke fik de 500 Rigsdaler, om end en Del af dem blev udbetalt.

Tækkemanden nød dog til N. N.s og hans Kones Død et kvart Hundrede Aar efter en storslaaet Gæstfrihed i deres Gaard.

Den gamle Mand plejede at sige, at »da jeg og vor Mor skulde være Kærest, var der ikke saa stor Staahej som nu om Stunder; thi vi nøjedes med at sende Jens Tækkemand til at ordne Paragraferne.«